

GYŐRI LÁSZLÓ

A nyíllal átlőtt varjú panaszolkodása

A nyíl röpült, és ahogy eltalált,
átszaladt rajtam, és egyszerre megállt,
megakadt bennem, tovább nem röpült,
csak társaim tovább, egységben, mint a fürt,
én, egy szem, kihulltam, leszedett fátumom,
kóvályogva estem le fekete szárnyamon,
még csapkodtam vele, de már olyan bénán,
hogy ez a bicegő repülés szégyent hozott énrám,
meg az is, hogy én, az énekes madár,
mert az vagyok, alkatom, hangszálam arra predesztinál,
úgy károgtam akkor, mint aki énekel
szaggatva, mint hattyú, aki a halállal perel
utoljára, mielőtt meghal, búcsúénekét
zokogja el, én is zokogtam sötéten, éjsötét,
halódva szóltam, míg zuhantam lefelé
a levegőt átszúrva, hogy vérzett is belé,
úgy estem el, hogy az ég is megtagadott,
megtagadta tőlem a légáramlatot,
a szellő is elállt, ellankadt a szellő,
nem tartott már semmi, semmi nem emelt föl,
zuhantam, zuhantam, mint bukott angyalok
buktak le a mennyből, Isten is elhagyott,
elhagyott minden, olyan árva lettem,
én, aki éltem sűrű, nagy seregben,
velük repültem a nagyvároson át
csipkedni a sarjat, a zsenge, álmos gabonát,
fekete zászlónk úgy viharzott, lobogott,
hogy rémulten néztek ránk a bukott angyalok,
alig férték átzuhanni köztünk,
elsodortuk őket, százakat megöltünk,
a nekik szánt helyre kevesen értek el,
hiába várt rájuk a mélyben Lucifer,
s mi, nem bukott angyalok röpültünk tovább
károgva, feketén a birodalmon át,
este visszafelé a fákra húzódni vastagon,
áthatolhatatlanul tapadva össze a sűrű gallyakon,

kiválasztani egyet is közülünk
a prédalesőnek, túl nehéz, inkább tovarepült,
el a sas, a héja, a vércse, az ölyv,
tegnap se tudott ölni, és ma se ölt a dölyf,
könnyebb elragadni egyet, ha hígulunk, ritkulunk,
kivehetők vagyunk, amikor indulunk
nagy hézagokkal, egyre hézagosabb
a fekete sereg, a komor, fekete had,
a falanksz falanksz ugyan, de a tömör gomoly
hadrendje szétbomol, szétoszol,

így ért el a nyíl, a halálos nyílvessző,
és most zuhanok, halálba menendő,
a nyíl átfúrt, hallom a károgást,
a károgásomat, nem hallok semmi mást,
csak ezt a szörnyűt, ezt a szégyenleteset,
mely ének akart lenni, de a dal odalett,
torkomban nem énekkel halok,
gyalázatosan, csúnyán pusztulok
a röpülő nyíltól, mely kétfelé kiáll,
megragadt bennem végleg a halál.

A lépcső gerincén

A lépcsőn ültek, a partlépcső sovány
gerincén, mint ülnek rossz, kehes
gebén, megülve szórén, talán még korán,
nem ismerve a lófutást, gyerekes
kíváncsisággal ülnek a gebére,
s meghökkennek, hogy mint vágat a rétre,

úgy ültek ketten, a fiú meg a lány
a folyóvíz fölé emelt lépcsőzetes
hágón, alatt a víz csuklott szaporán,
szürkén, sodrása olyan félelmetes,
hogy beleszédülni is elég a fulladáshoz,
ketten szorosán tapadtak egymáshoz.

Fönt a hídon jártak az autók,
gyalogosokkal vegyest, némelyik megállt,
a vízbe bámult, nézte a folyót,
a házakat, melyek márványhús paloták
a folyó mentén, sűrűn egymásba szökve,
s kérdezte, ki élhet bennük így örökre?

Nem bánták volna azt se, ha odales
rájuk hosszából az egész lusta híd,
de senki se néz, az ajkuk cserepes
a szomjtól, a szomj egészen megvadít,
s kevés az idő, az ebéd szünetében
esnek egymásnak, és nem maradnak éhen.

Tajtékok járnak pamaccsal a habon,
örvények forognak, a cipzár meghasad,
hersegve kinyílik, szétfut szabadon,
a lány szája is nyílik és megtapad
hosszasan, a fiú mit se bújtat,
egymásból könnyen ki nem szabadulnak.

A lépcső gerincén az idő elszalad,
a folyó megy, megy, hömpölyög.
Ha beleesnék, így jár a gondolat,
a mélybe sodorna, annyira szédülök,
de tartasz, fogsz a lépcső gerincén
csatolva magadhoz, mint fényhez a visszfény.